

PAKITU

—Veritat que encara conservo la flama de la joventut, Maria?
—Això de la flama ho deus dir per lo que m'has fet suar...

Aquest número ha sigut passat
per la censura militar.
AUTORITZADA SA LLIURE CIRCULACIÓ

ODEÓN HOTEL

Menéndez Pelayo, 214
BARCELONA

Espléndido edificio recién construido y rodeado de jardín

Calefacción, Ascensor, Baños, Teléfonos

— 50 balcones al exterior —

HABITACIONES DESDE 10 PESETAS

SABONES PARTICULARES

Encargos: TELÉFONO 306 G.

TEATRE COMIC

Companyia Rojas - Caparó
BATALLA DE REINAS

TEATRE APOLO

GRAN COMPANYIA GIBERT
Grandiós èxit: EL DICTADOR
Preus baratíssims

SI VOLEU RIURE, DEMANEU
ASTRACANCIA SUPERFINA

D'EN BUENDIA I GASSOL
VAL: 50 CENTIMS

TEATRO NOVEDADES

(Circo ecuestre)

Grandes funciones todos los días tarde y noche
Èxito grande de Les 4 D'angolys Les 6 Victoria
Cada semana nuevos debuts

Demaneu
YODEVILS PAPITESCS

Preu: 50 ctms. ex.
De venda en la nostra Administració.

TEATRE ESPANYOL

Companyia SANTPERE - BERGES
Gran èxit LULU... Guardela per mi

Sabateria "A la Parisienne"

Comte del Assalt, 17

Calçat de color per a home, cosit a mà des de 19 Ptes.

Sabates xarolina per a senyora, des de 16 Ptes.

ALQUILER DE MUEBLES

CAMERA SEVILLANA

Paseo de Gracia, 101, (Rosellón)

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort moderna. — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. . . . . Ptas. 3'—

Estranger . . . . . 4'50

Pagament a la bestreta

Deix treballs publicats en són responsables

nos autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

ELS amants de l'hora blava; els noctàmbuls impenitents que els agrada gaudir la matinada; els que no se'n van a dormir fins que els galls estan roncs; a manca de restorans de nit i cabarets, ja tenen un altre entreteniment, que per lo vist ha pres carta de naturalesa a la nostra ciutat, i arribarà a formar part dels nostres costums com les canoades de Montjuic i l'Aplec de la Sardana.

Aqueix entreteniment, aqueixa diversió, reservada als que no afluquen l'ull en tota la nit—l'ull de la cara, eh?—és l'activitat sísmica de què dona mostres evidents, d'un quant temps ençà, la terra que ens va... deixem-ho córrer.

Fixeu-vos, sinó, amb què els divertits terratrèmols que es vénen produint a Barcelona tenen lloc de tres a quatre de la matinada, com si volguessin ésser una continuació dels *fox-trots* i *rag-times* de l'«Excelsior» i del «Principal Palace». Es dir: com si fos un xivarri inventat pels repetanis per a desobeir les ordres que dona l'autoritat competent per a moralitzar els costums, en compliment d'aquell lema disciplinari que imposa «quietud y que duri».

Però està vist que això de la quietud és una cosa que no s'ha fet per nosaltres, partidaris, el qui més i el qui menys, del moviment continu.

I, sinó, que es regiri la Història, la col·lecció del *Brusi*, o bé els *partes* de la Comandància Municipal, i es veurà com no hem parat mai.

Tant i tant som enemics de parar, que fins en els moments de vagues greus, quan s'ha imposat l'atur general, no s'han pogut evitar els moviments i s'han produït les bullangues més sorolloses.

Ja en l'edat mitjana—en Sañudo Autran i en Junoy se'n recorden,—tot sovint hi havia clatellades entre els Berenguers, que eren una mena de Folch i Torres d'aquells temps, i el poble anava a pinyes per mor d'ells, demostrant tendències a l'alçament i a la fressa que han arribat fins als nostres dies, passant pels Narros i Cadells, per Felip V—mala meuca li bufi el cul,—per la guerra civil—*primera y segunda parte, diez céntimos*,—pels *pronunciamientos*, pel 69—l'any de la Revolució,—per la República, pel Catalanisme, el lerrouxisme i el sindicalisme, i per la bella Chelito, que en matèria de produir alçaments ha sigut la reina.

Tota la nostra història—repetim—ha sigut de no estar-nos mai quietes; tant és així, que de quietes no hi sabem estar ni al cine. Es per això que l'èxit dels *dancings* i cabarets ha sigut tan espeterrant, i a això també es deu que, a l'ésser escurçada la vida d'aqueixos centres de cultura física, la necessitat de continuar la santa sotragada fet néixer el terratrèmol.

Això, sí: no es pot negar que som ponderats en tot; que tot ho fem amb mida, que tot ho tolerem fins a cert punt, inclòs els terratrèmols; perquè ningú ens negarà que els produïts fins ara han sigut tan discrets i entenimentats, que semblaven organitzats per la Lliga.

Aquest fou el motiu de què molta gent no en fes cabal i que atribuïssin el tremolor del llit—per exemple—a causes més superficials, com són el pas d'un camió pel carrer o la frisança natural de la senyora—si és que dormien amb senyora,—freturosa de moixaines.

Ara, que també és de notar que entre la sotragada de l'estiu passat i la de fa pocs dies, hi ha un xic de diferència, quant a intensitat, puix mentre la primera no fou més que un *vai-vén suau*—compàs de *tango*,—la darrera ja semblava que duia ritme d'*one-step*, com si fossin aquells exercicis dels atletes de circ, que es van graduant per la mida del *más difícil todavía*.

Aquesta progressió fóra lo únic que ens esparveraria, si no tinguéssim confiança en què, així que resulti massa perillós, vingui un enèrgic R. D. prohibint-ho a *raja-tabla*.

Ara rai, que manen ells!

EL DIVORCI

AHIR vaig tenir un triomf!—va dir-nos en el cafè, el nostre amic Pellfort, advocat novell.

—Què: vas treure algun criminal al carrer, potser, o...?

—No. Vaig intervenir en un divorci. Ell, el meu client, no volia separar-se, i ella sí. Quina dona, fills meus! Res: que ella no en volia sapiguer res...

—I com varen quedar?

—Que la vaig convèncer tan bé, que, vaja!... Amb dir-los-hi tan sols que allí mateix, en la pròpia Sala de l'Audiència, es varen ajuntar les parts!...

—Carai!—exclamàrem a la una.

VUITTS I NOUS

Lo de les pompes fúnebres fa tuf de cada-verina. No creiem que en surti pas. Té mala peça al teler. El nou Ajuntament es veu que és del morro fort i ha tret el gènit. (R. I. P.)

Ara, almenys, un ciutadà podrà morir-se a gust. Ja no sentirem més aquests emocionants diàlegs:

El malalt «in extremis».—Pauleta, em moro! No passaré d'avui.

La futura vídua.—Bernat, tingues enteniment. No facis una bestiesa. Espera't a primer de mes.

El malalt.—Es que ja el cor se m'enrampa. No sé si podré...

La dona.—Fes un esforç. ¿No saps que fins que el teu amo ens enviï la mesada no tindrem caler? ¿No saps que si no

puginem per endavant, els de les Pompes no voldran deixar-te el bagul?

El malalt.—Què hi farem! M'esperaré...

Ara, un podrà morir-se quan vulgui. Ah! I la difunta, que en portarà pocs de capellans a l'enterrament!

***

A Barcelona tenim de tot. Funicular, en Ribé, «Refectòrium», orinadors d'exhibició pública, fang, tifus, «Liceu», aristocràcia... Ens mancava una cosa: una zona sísmica, i ja la tenim.

Ja estem al nivell de *las grandes ciudades europeas*, que diu en Gaziell.

Al costat de casa hi viuen uns acabats de casar.

—I, què?—va dir-los-hi la de casa a l'endemà al matí. —No han sentit el terratrèmol?

—Ai, no! Quan ha sigut?

—A les quatre! Tot ha trontollat. Si diuen que el monument de Colomb ha estat fent tentines deu minuts!

—A les quatre? Sí! Ja ho he observat que el llit ballava, però ho he atribuït a una altra cosa... Oh, amor!

***

Diuen que en Romanones s'ha empipat i vol plantar-nos. Ves quin *feio*! No ens en sabrem avenir. ¿Com ho farem sense el polític *travieso*?

Però, on anirà? Això ens té preocupats. Si se'n va a França, es toparà amb l'Alba, i, mal per mal, estem segurs de què no prefereix guillar de la Castellana. Si va a Anglaterra, sense l'Argente, que sap l'anglès, es fumarà de fàstic. A Itàlia no hi ha res a fer, car ja li han passat al davant. L'Otset, l'únic romanonista que queda a Barcelona, diu que el *conda* ho fa veure que toca el dos i que vindrà a viure d'*acònit* a una torreta de Vallcarca.

No ho creiem. No hi ha negoci.

***

Ara, els de la Hisenda demanen dos milions de pàfies als propietaris del «Liceu». Calculin quina indignació, pobres! Això és abusar! Els volen tirar a la ruïna!

A la cuenta, els que l'habillaven d'una butaqueta, tenien el costum de vendre-la i en treien una rendeta.

—Escolti—feien a un amic.—Vol anar a sentir l'Stracciari?

—Home! Si em convida!

—No. Però li llogaré la butaca.

—Deu ésser molt carot això!

—Ca! A taquilla se'n farà quatre naps.

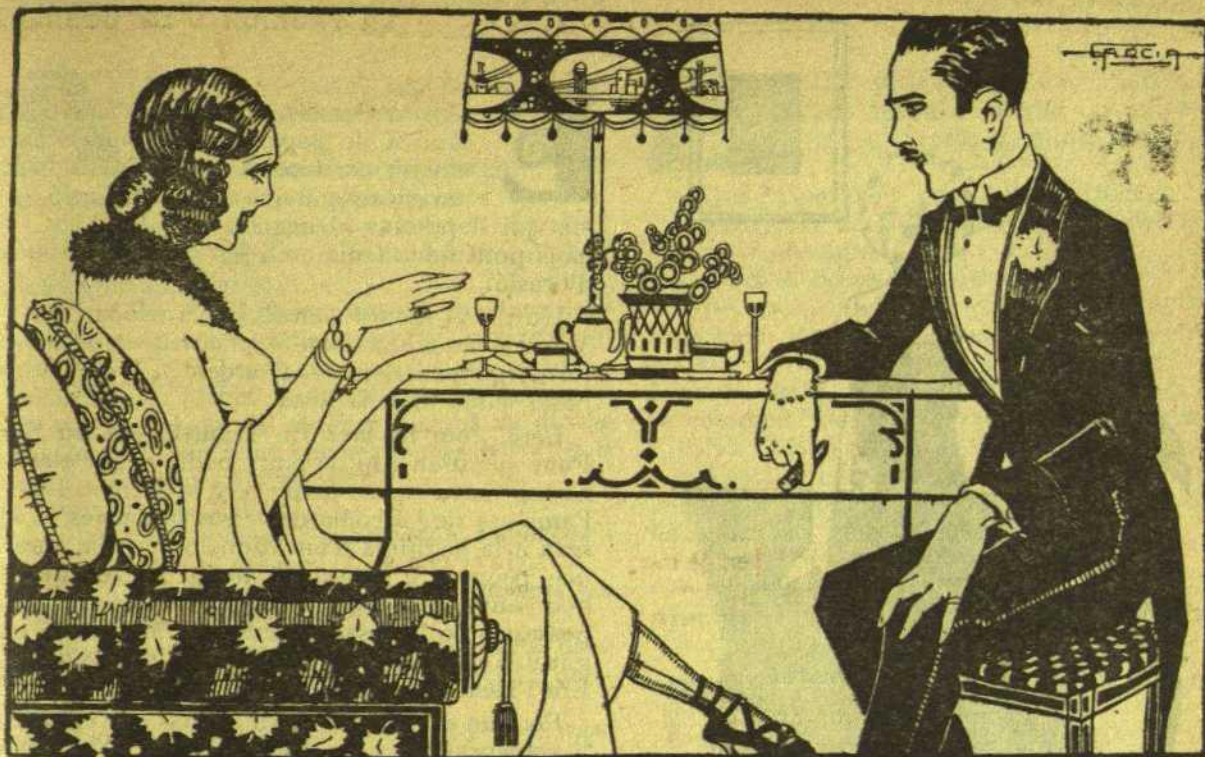
Jo l'hi daré per dos...

—Carai! Que l'ha afanada, potser...

—No; però és que no paguem el *timbra* ni la *mendicitat*, sap? Es un truco...

Ara els demanen el timbre i lo altre d'un pet d'anys que esgarrifa... Pobrets! No els compadeixen?

—Des de que m'he posat al davant de la perfumeria, que el negoci augmenta d'allò més.
—Es comprèn, senyoreta. Res com una mà de dona per a fer créixer el negoci.

:: FEMINAL ::

UNA de les condicions que més aprecia l'home en la dona, és que aquesta tingui bones formes; les bones formes són el tot, car així com les bones paraules fan menjar als malalts, les bones formes fan seguir als homes.

Que se'n riuen? Potser no m'expresso prou bé. Es clar: molts i moltes de vostès, que ja han corregut la Ceca, la Meca i la Vall d'Andorra, al llegir això de bones formes, pensaran tot seguit amb els pits, les cuixes, les anques i demés llocs protuberants de les senyores, que estaven molt lluny del meu pensament i de la meua ploma; perquè ja se sap que, qui mal no fa, mal no pensa.

Doncs s'equivoquen de mig a mig. Déu me'n guard de venir a tractar de coses tan grosses!

Una servidora feia referència als *modos*, als principis, a l'educació, en una paraula, que, per desgràcia, és un ram de la cultura social més desatès que la neteja pública.

Ara que estem en plena *season*, que s'ha inaugurat el «Liceu», que es repren seriosament la vida de societat i que estem en vigílies de tenir hostes egregis, crec que és ocasió de plantejar aquest tema i de publicar algunes recomanacions i consells molt útils a les senyoretetes del gran món.

Tingueu present, bellíssimes llegidores, que això que feu tant sovint, d'aixafar el castellà com aquell que aixafa raïms, no resulta gens elegant, car, tenint una llengua ben *guapa*, no necessiteu manllevar la de ningú; tot us ho podeu fer amb la vostra.

Tampoc és massa prudent estar-se molt rato fent burlles davant de la gent, i molt menys en presència de les persones de qualitat; amb el qual costum, ultra produir mal efecte als que us estiguin mirant, us podríeu eixam-

plar el nassarró i restar-vos un dels atractius més deliciosos de les donzelles, que deuen conservar-lo ben estret.

Aixímateix resulta de mal to gratar-se el lloc de seure, per molta necessitat que en tingueu. Es veritat que un aforisme castellà aconsella el contrari, quan diu: «*Si te pica, ráscate*»; però s'ha de tenir en compte que no el va inventar el duc de Tamames ni la marquesa de Esquilache.

Tampoc s'admet que, per molt bé que s'hagi menjat, es tacin rots, puix sembla que volgueu presumir d'haver-vos atipat fins que el cor us ha dit prou, i això, en llocs on s'hi reuneix gent que gairebé tota tira pilota a l'olla, és un excés de vanitat propi de «mous rics», però no de persones que estiguin acostumades a viure bé.

No cal dir que el tirar-se pets i llufes encara resu'ta més ordinari, perquè revela que abuseu de les mongetes seques, i això, encara que sigui veritat, no està bé donar-ho a comprendre.

També és bastant lleig, quan us trobeu en una festa mundana on hi hagi *buffet*, el donar empentes i cops de colze per arribar a la tau'a dels dolços i emparedats, com està mal vist que us ompliu el moneder de *sandwichs*.

Per últim, dec aconsellar-vos, formoses llegidores, que si, per haver sentit dir que ara és moda, us vénen ganes de fumar, no gasteu caliquenyos, malgrat ésser el tabac més car, puix tothom que us veïés us pendria pel que encara no sou.

LA BARONESA DEL CIRI-TRENCAT

LA FABRICA D'EN CENALLS

—La Maria em critica perquè no escolto a en Peret. Diu que em fan por els homes! I això no és cert. Les criatures me'n fan!...

UN MALENTES

La filla de donya Tuies havia sigut atropellada en un hotel de Madrid. A la cuenta, un viatger, jove i simpàtic, li va fer la cort, i aquella nit s'introduí en sa habitació.

A l'endemà, la xicota ho confessà, plorosa i avergonyida, a sa mare. Aquesta, com és natural, es posà feta una fera.

—Desgraciada! I per què no cridaves?

—Per no moure escàndol, mamà... Tothom dormia!

—Sí; però, al veure entrar un home a la teva habitació, per què no li assenyalaves la porta?

—Ja ho vaig fer, mamà, però ho va entendre malament.

—Com?

—Sí. Es va pensar que li deia que tanqués amb clau, i va fer-ho!

El senyor Cenalls, ultra ésser l'amo d'una fàbrica de paper secant impermeable, era un corrido. A la fàbrica hi tenia un encarregat que es deia Miqueló, que era qui li portava el negoci, car el senyor Cenalls prou feina tenia amb ses *queridas* i trastos d'ocasió.

Un dia el senyor Cenalls es va adonar que en Miqueló tenia una dona força apetitosa. Plena de carns, guapassa, morena, ardent... I es va proposar sumar-la a la llista.

Però, com fer-ho? En Miqueló era un Sant Pau, que d'un cop de puny podia desencolar-lo. Si esbrinava res..., pobre senyor Cenalls! Però l'amo era ric i a còpia de vessar bitllets es va fer seva a la llegítima d'en Miqueló, i, vaja, encara que pequem d'indiscrets, tenim de dir que al bon senyor no li dolien les centes peles que la possessió de la casada li costava. Mai havia tingut una *querida* tan intel·ligent ni tan enginyosa. Era l'ideal d'un corrido.

Però un dia l'home es va adonar que el negoci li començava a anar cap per avall. No siguin maliciosos: ens referim a la fàbrica. Va escamar-se i prompte compregué que en Miqueló li feia la patota. En Miqueló, abusant així de la seva bona fe! Decidí posar fi a la cosa i renyar-lo severament. Però no s'atreví. Com acusar al confiat marit d'haver-lo acusat, al qual enganyava cada dia?

Tingué una pensada: el telèfon. Agafà des del seu despatx l'aparell i trucà al taller.

—Qui demana?

—Sóc jo, el senyor Cenalls. En Miqueló que es posi a l'aparell.

—Sóc jo. Digui.

—Doncs... veureu, Miqueló. Això no pot anar. He vist amb disgust que em feu moros. Això no està bé. Segurament m'havau afaitat un grapat de mils peles. Trobo que...

—Escolti! Es en va que s'escarraci. No se sen res! L'aparell deu estar espatllat...

El senyor Cenalls, contrariat, anava a penjar l'auricular al ganxo, quan sentí que el cridaven.

—Senyor Cenalls! Senyor Cenalls!

—Què? Què voleu?

—Escolti. He sapigut que ja fa un any que se'm *jala* la senyora!

—Eh?

—Sí... Que em fa banyut! Que me la fregeixen! I això no pot ésser, i el dia que me'n cansi hi haurà patacades de valent i...

—Miqueló! Teniu raó. *No se sent res!!* Això deu estar espatllat!

I mai més tornaren a tocar tan escabrosos temes. I en Miqueló segueix fent el rap i vivint amb l'esquena dreta i el senyor Cenalls pugnant i satisfet de sa fulana.

PER ÉSSER RICA

LA POCIÓ CALMANT

AL'ARRIBAR al taller, la Quimeta, molt contenta, va cridar a les seves amigues i els va dir:

—Porto una nova espeterrant!

—Vinga aquesta nova. Què et passa?

—Ja sé els medis per a poder ésser ben rica!

—Sí? Doncs digues que és qüestió d'obrir l'ull! Què s'ha de fer?

—Escolteu. De primer, buscar una fava tendre que tingui set grans; després, comprar un bitllet de la rifa i amb ell embolicar-hi la fava; i després, tot plegat amagar-ho dintre certa part del cos fins el dia del sorteig. Segons va dir-me una gitana, puc tenir per segur que al bitllet li tocarà un premi dels grossos.

I una d'elles li digué:

—Pasterada, noia! Tot això són romanços i contes de la vora del foc!

—Doncs jo ho provaré. Per de prompte, ja dispo d'una bona fava.

—Si per aquests medis esperes ésser rica, prou et cansaràs de primer de comprar bitllets i d'amagar-te faves.

Tot això ho va sentir la senyora Roser, la mestressa, la qual, no podent-se aguantar, va posar-hi cullerada, dient-los molt seriosa:

—Tot el que acaba de dir la Quimeta pot molt ben ésser, per quant ja deveu saber que les faves sempre han portat la sort a les dones. Per lo tant, no fóra res d'estrany que tregués un premi dels grossos, tal com l'hi ha dit la gitana. Jo em recordo molt bé que quan tenia la vostra edat me'n vaig amagar una que tan sols en tenia dos, de grans, i ja va ésser suficient per a fer-me'n treure un de petit...

CONTES INSTANTANIS

—La vigília de Sant Joan vaig donar un banquet...

—Tu? On? A cà'n Martin?

—No. Als nois del veïnat, pel foc.

***

—Senyor! Senyor! Aquí al rebedor hi ha la senyora Degollada!

—Pobre de mi! I qui ho ha fet?

—No... (Etc., etc.)

***

En Rafel és l'home més distret de Barcelona. Ahir es va casar, i aquest matí, al despertar-se, s'ha vestit, i a l'anar-se'n ha dit a sa muller:

—Adéu, prenda. Et prometo que tornaré.

EL doctor surt de l'alcova. L'esposa del malalt, xicoteta de trenta dos anys, rodona i apetitosa, pregunta amb ansietat:

—Què? Com me'l troba? Es de cuidado?

—Veurà. Té un pulmó molt delicat i deu guardar repòs absolut.

—Però, si no es mou del llit!

—Bé, ja m'entenc jo. Vull dir... repòs, sap? Està molt dèbil... El seu sistema nerviós el perjudica. No li convenen... distraccions, per ara. N'abusa de la brometa, m'entén? Encara que es comprèn!—digué, mirant-se a la senyora.

—No l'acabo d'entendre.

—Veurà. Li receptaré una poció calmant... La pendrà dos cops al dia... i abans de ficar-se al llit.

—I ara! Si no s'aixeca!

—No! Si és vostè la que té de pendre-la, senyora!

—Per a la tómbola he tingut una pensada molt original. Al que dongui un duro li permetré que em besï la mà. Al que me'n dongui cinc, li faré un petó. Què li sembla?

—Que vindré a gastar-m'hi, d'un cop, un bitllet de cent pessetes.

—Ai, Senyor! No veu que, corrent tant, pot caure?
 —No hi ha por. Tinc compte, corrent...

LLUFES POÈTIQUES

Tot caminant a les fosques,
 amb tu una nit vaig topar.
 Del cop encara coixejo.
 Ni mai que t'hagués trobat!

Amb tu, de nit, sempre penso;
 amb tu, de nit, penso sols.
 De dia... no m'ho permeten
 les meves ocupacions.

Ta mare diu que ets molt'caia,
 perquè de dins ets ben feta.
 Per poder creure a ta mare,
 de primè ho voldria veure.

Sempre ta mare em demana
 que expliqui mes intencions.
 Si ho faig, Carmeta, jo et juro
 que s'enfada de debò.

LA DESCONFIADA

—Jo, quan era jove, tenia molt ascendent sobre les dones...

—I ara, el que té, és descendent, oi?

LA PETICIÓ DE LA SOLTERA

Es la Quimeta una minyona bona a carta cabal; amb salut per vendre; no mal pareguda..., però (ja som a Sans!), té la desgràcia que compta ja vint-i-vuit anys i cap home li ha dit una paraula més enllà de l'altra.

Amoïnada per la mala estrella que té sobre aquest punt, determinà posar-se baix la protecció de la Verge del Carme, per ésser la predilecta en ses oracions, i tant a pit pren la cosa, que, acabat el rosari, està resa que resarà a la capella de l'esmentada imatge, fins que el sagristà li fa avinent que és hora de tancar el temple.

Aquest, que res té de llonza, per alguna que altra paraula que ha recollit mentre prega la xicoteta, suposa de què es tracta, i per lliurar-se d'una vegada de tanta molèstia, alligona a un escolanet per a que, col.locat darrera de la Verge, parli a la Quimeta.

I, tal dit, tal fet. Quan ella, en ple paroxisme, diu entusiàsmada:

—Sí, Verge Santa! Us demano que em busqueu marit!...

...L'escolanet li diu:

—No pot ésser! No et convé, Quimeta...

Enrabiada ella per la inesperada resposta del ninyo, exclama:

—Calla, mocós, que no t'ho dic a tu, que ho dic a ta mare!...

LA senyora Laieta és desconfiada. Té molts anys de barraquetes i no es deixa ensarronar pas fàcilment. A ella, qui l'enredi ha d'anar molt llest...

Però de qui menys es fia la senyora Laieta és dels metges. Tots són uns *papadinerus*, diu. No hi té fe...

Un dia la senyora Laieta va agafar una malura. Febre, ventre inflat, mal de cap... I no tingué més remei, malgrat sa desconfiança, que anar a buscar un metge.

—Això—va dir el doctor després d'haver reconegut a la pacient pels quatre punts cardinals,—és una infecció.

—I com puc haver-ho agafat?

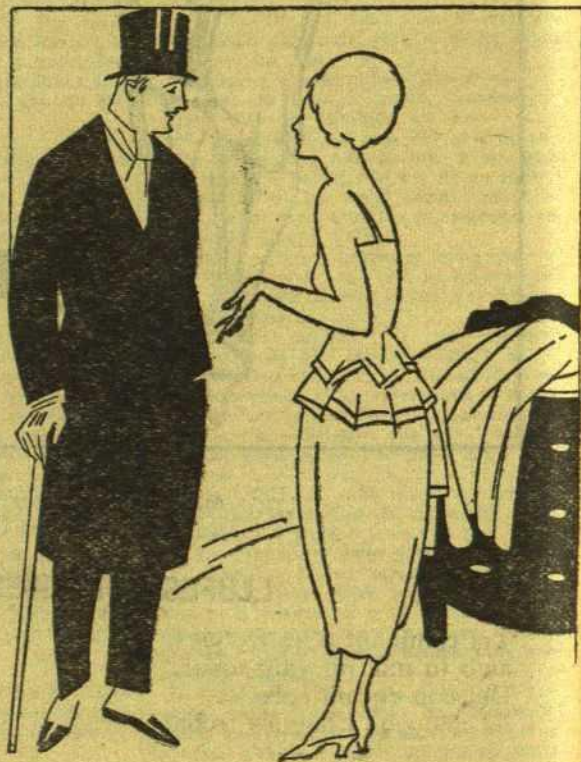
—Quina mena d'aigua beu?

La hi ensenyaren, i el metge comprimi amb prou feines un «bony!». per respecte. La senyora Laieta bevia aigua del pou, espessa, bruta, plena de coses estranyes...

—I ara! Això beu? Si això deu estar ple de microbis de tota mena!

La senyora Laieta somrigué, escèptica, com volent dir: «Ves qui fa cas dels metges!». I exclamà:

—Però, doctor, que es creu que bado? Es pensa que em farà creure que en una aigua tan bruta pot viure-hi cap animaló?

—Abans de casar-me, estava malament a casa i a fora. No estava bé enlloc.

—I ara has canviat, oi?

—Ja ho crec! Ara només estic bé a fora!

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

FUTBOL

CATALUNYA, 2.
GUIPUSCOA, 1.

NOSALTRES no hem sigut mai partidaris de les seleccions. Tant és així que quan en els bons temps del *Papitu* anàvem per les cases de barrets, no volíem passar al «salón» ni amb precés. Ho trobàvem empador allò de triar i remenar, amb l'aggravant de que sempre ens carregàvem amb un mort i les demés quedaven desairades. A l'entrar ja ho encomenàvem a la mestressa.

—Vostè mateixa, sap? Una cosa que estigui bé.

Calculin vostès els seleccionadors de davanters centres, *zagueros* i *backs*, amb quin bullit es devien veure i el *maremangum* que devien passar. I els treballs que devien tenir per a que tothom quedés content. Nosaltres ens els imaginem dirigint-se a un jugador.

—Ja ens agraden les seves combinacions, però a nosaltres lo que ens convé és «dribling» i tres centímetres més de peu. No s'ofengui per això, eh?

Els seleccionats varen sortir al camp mentre pesava damunt d'ells la maledicció de tots els desairats. I això va influir amb l'«escoré». Perquè vostès no ens negaran que l'«escoré» podia ésser una altra cosa.

L'Alcàntara es mirava a en Cros com volent dir:

—On va aquest «nou seleccionat»? i no s'hi acostava gaire com si no el considerés del seu braç.

En Martí feia reflexions sobre quin tupé era més castís, si el seu o el d'en Cros i mentrestant badava. En Zamora, que encara li durava l'embrassada del diumenge, estava de mal humor i tant se li endonaven naps com cols.

Els de Guipúscoa, que quan sortiren al camp estaven espantats, amb una mica més ens donen un disgust.

Posem-nos la mà al pit i reconeguem que podíem fer un altre paper.

I ara a reposar, que el diumenge hi haurà gra fort.

XAFARDERIES TEATRALS

ELS senyors Velasco són uns empresaris molt afamats, en el bon sentit de la paraula; o siga degut a la fama de que disfruten com a *meteurs en scène*.

Això de *meteurs*, tampoc té res que veure amb el verb castellà *meter*, que en català vol dir ficar. Oh! hem de posar els punts sobre les is, perquè la gent no pensi malament!

Són uns senyors—repetim—que monten admirablement les obres i no hi planyen els calers. Per això, cada vegada que anuncien un nou espectacle, el públic s'hi aboca com a mosques; i això precisament va passar en la estrena de la nova revista que han presentat al «Tívoli» amb el títol de «La tierra de Carmen».

Degut principalment a la presentació que deixa amb la boca oberta, va resultar un èxit, essent també dignes d'elogi unes quantes situacions còmiques del llibret i algun número de música.

I ja que d'aquesta obra parlem en la nostra secció de *Xafarderies*, no podem passar sense esment un rumor

que circula amb gran insistència entre la gent de teatre.

Es diu que «La tierra de Carmen», original, segons els cartells, dels llibretistes senyors Paso, Primelles i Borràs, és la mateixa obra que amb un altre títol va estrenar-se ja fa temps a la Habana, com original d'en Gonzal Jover i n'Eulogi Velasco, havent presentat els hereus del primer una reclamació judicial contra els pares postissos. Pel que es veu, aquests nous autors deuen professar aquelles teories anarquistes que proclamen que *la tierra es de todos*.

A l'«Espanyol», mentre esperen que «El quefe polític», de l'Avecilla i l'Amichatis, estigui a punt de carmeló, s'entretenen amb un vodevil d'allò més barrilaire, que es titola «Lulú... guarda-la per mi», adaptat per un tal Pere Punyet.

Sort que en Santperè i C.^a hi fan de les seves amb aquell *salero* tan especial, que fa trencar de riure; que sinó, l'obra no hauria entusiasmat a ningú, doncs el públic no està per gaires *punyeteries*.

Al «Nuevo» tornen a fer *calderades* amb la nova òpera «Canción que no muere», presentada amb una suntuositat americana.

Es de remarcar l'efecte prodigiós que causa el quadro anomenat «La gruta de las perlas», on s'hi veu una *cascaida* màgica, que el públic no es cansa d'admirar. Sobre tot les nenes es tornen boges amb la dita *cascaida*.

Per acabar, hauríem de parlar d'una cosa estrenada al «Poliorama» amb el títol de «El fin de Edmundo»; però val més no dir-ne res.

L'HOMME DE LA CONXA

—Jo, Lulú, tinc un piset a Gràcia, un a Sans, un a la Barceloneta i un al Poble Nou...

—Sí, vaja. Els quatre punts cardinals...

AL VOLTANT DEL MUNDO

FABRICACIÓ NATURAL DEL CARGOL

SENSE torns ni màquines de cap mena, s'ha aconseguit una fabricació perfecta del cargol.

S'agafa un cargol i una femella i se'ls té un parell de dies en un espai ben reduït. Al cap de pocs temps, la femella fa una col·lecció de cargols, molt més perfectes que no pas els que feia el torn.

Si es veu que la femella pateix una mica per fer-los, es poden treure amb un tornavís.

ELS ULTIMS MASONS

Aquella secta que tants adeptes havia tingut i de la qual avui ja ningú en parla, a Tegucigalpa, fins fa pocs dies, en quedaven encara set partidaris. Aquests set individus formaven una penya que s'anomenava «E. M. dels S. M.» (El Melic dels Set Masons) i obrava a la quieta.

No és que nosaltres siguem partidaris d'obrar a la quieta, car creiem que, a l'obrar, el cos necessita certes expansions, però ho remarcuem com a mostra de l'abnegació dels masons.

Un domador d'animals domèstics els va arreplegar i els exhibia en un circ de Tegucigalpa, i els tractava a cops de fuet i a trets de revòlver.

Els set masons, ferits en el seu amor propi, han deixat d'existir.

El Govern fa indagacions per veure si l'amor propi el domador els el va ferir amb el revòlver.

L'ALCOHOL

Són en gran nombre els països que volen suprimir l'alcohol, tal com ho han fet als Estats Units.

Les víctimes de l'alcohol es compten a milions, i una estadística que ha publicat el Dr. Sir Perci Hanas, fa posar els cabells de punta.

Vegi's un fragment:

«Criatures socarrimades amb fognets d'espirit de vi, 3.675,499; casos d'hidropesia per excés de beguda, 9.969,476; magatzems d'alcohols incendiats, tots ells assegurats contra incendis, 69,696, etc., etc.»

Amb aquesta llista n'hi ha prou per a que la humanitat no prengui altra cosa que *yoghourts*.

UNA DONA QUE DÓNA A LLUM SET CRIATURES :

La premsa de tot el món comenta el cas extraordinari d'una dona de Sant Feliu de Mississipi, que ha parit set angelets plens de salut i sense el més lleu contratemps.

El que no va poder resistir el part fou el pare, que sofrí un col·lapse, anant-se'n a l'altre barri.

El professor alemany inventor de la «Mamhella artificial», s'ha ofert per a criar-los gratuïtament.

Tothom alaba el seu procedir.

CATEDRATIC PORNOGRAFIC

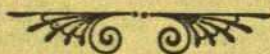
Un alumne de la Universitat de Cambridge, va denunciar a un catedràtic que en plena classe ensenyava la ceba.

Això va escandalitzar a tota la població, que volia linxar-lo.

Després, posades les coses en clar, s'ha vist que el catedràtic ho era d'agricultura, i que un dia explicava la patata, un altre demostrava l'arros i aquell dia ensenyava la ceba.

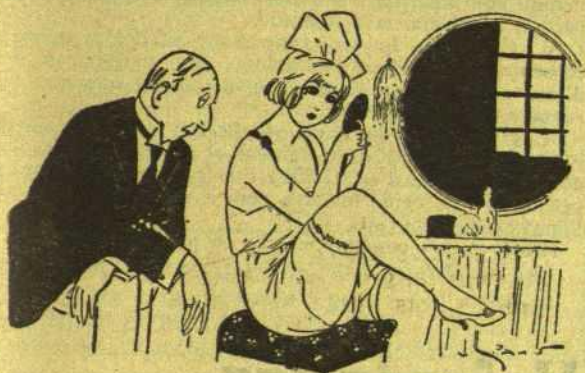
Sempre hi ha mal intencionats.

LANG-HUSTINUS

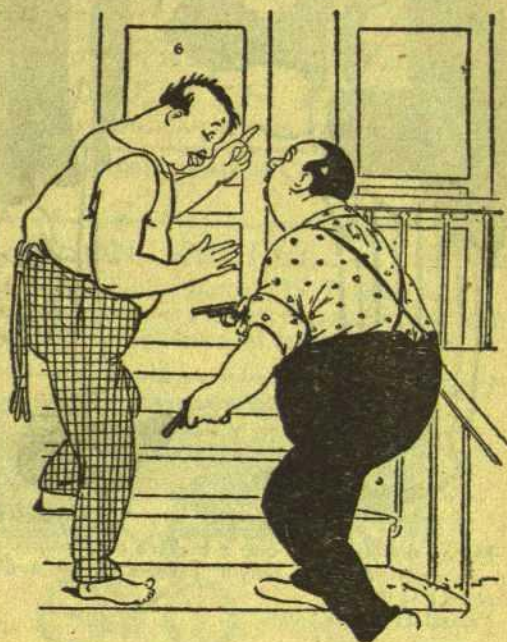

L'HUMOR ESTRANGER

—La teva dona és lo més fidel que he conegut. Des de que la conec, tu ets el seu tercer marit, i sempre ha tingut el mateix amant.

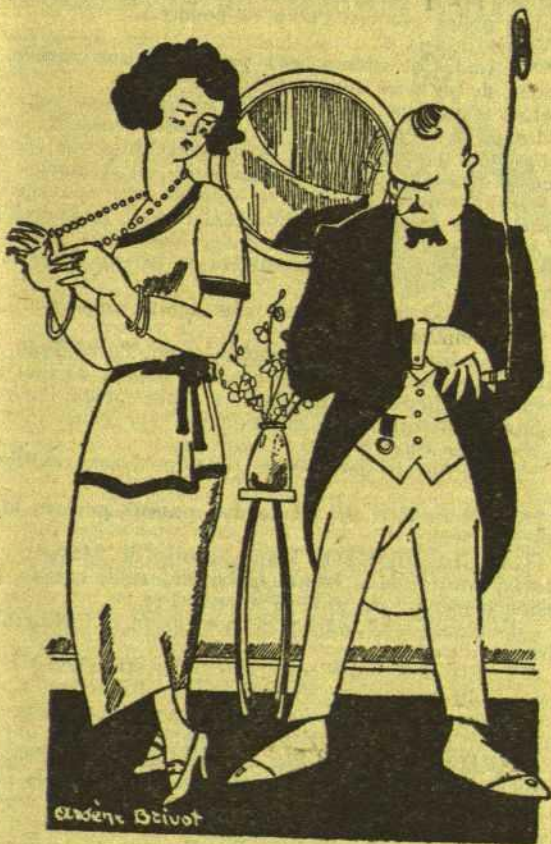
(De *Le Journal Amusant.*)

—Es la casadeta del 7, que gemega. Deu haver perdut quelcom!

—Ah! La casa no respon més que de lo que es deixa al despatx!

(De *Ruy Blas.*)

—No. Tu no faràs mai lo que em va fer el meu primer marit.

—Veiam. Què et va fer?

—Morir-se i deixar-me rica.

(De *Le Rire.*)

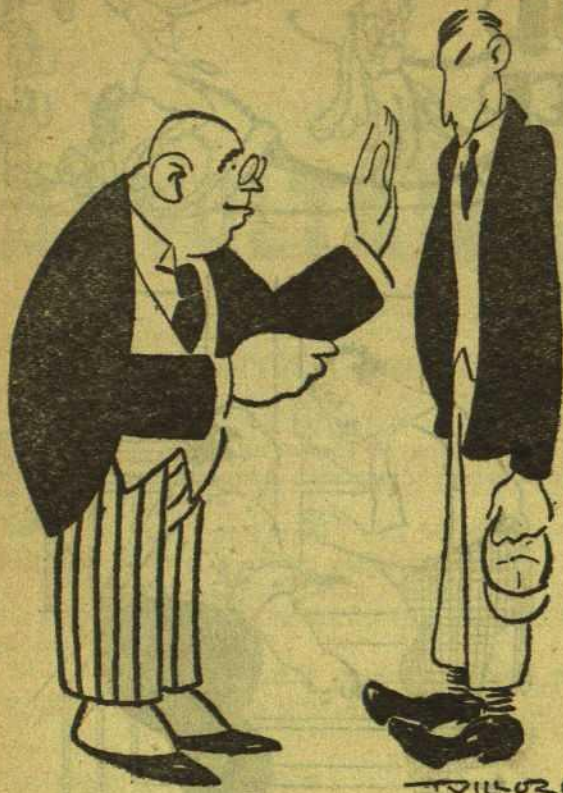
—Si et mors, em tornaré a casar.

—Ah!

—Sembla que això et deixa fred?

—Com vols que tingui llàstima d'un home al qual no conec?...

(De *Sans Gêne.*)

—M'han dit els papàs que a la Fira de Mostres hi exposa els seus carbons, senyor Pere. Com se'n diu del seu stand?

—«Stand Hullera», jove.

O CINIQUES, JA QUE TOT VE DE CINE

L'ACONTEIXEMENT cínic de més importància en les dues setmanes darreres, ha sigut, sens dubte, la passió i mort de «La Sin Ventura», que tarda i nit ensenyava a les nenes somnadores els greus perills de deixar-se enredar, tot i encara que es tingui un cos dels que fan venir de seguida a la imaginació la idea màgica: «Em gastaria tres duros!». «La Sin Ventura» és una xicoteta més caia que el jaqué que ara s'està fent en Ribé i, com quassibé totes les xicotetes caies, té un *desliz*. Això d'un *desliz*, lo mateix pot ésser nen que nena. De vegades no és res. Tot consisteix en una mica de netedat. *Bueno*; doncs «La Sin Ventura» el té d'aquests últims; i ja en 'a pendent, el *desliz* es repeteix més que un plat de mongetes que no estiguin ben cuites; resultat: que un dia s'atipa, posa el cartell de «Cerrado al público» i se'n va a viure en pau a un poblet andalús, on la gent creu que ha caigut la grossa; tothom arreplega calers; i el rector del poble arreplega, a més a més, una pulmonia, i ella el cuida a força de resar i a força de pollastres; un xicot de poble, que a part d'ésser metge és molt bona persona, s'enamora de la *santa*, i ja anaven a arreglar-se, quan torna a aparèixer un *punto* de Madrid, que s'emporta altra vegada a la pobra noia; ja tenim a «La Sin Ven-

tura» al costat d'un *sinvergüenza* que l'explota i la fa desesperar de la vida; li fan una operació en un sanatori i allí troba al metge del poble; hi ha escenes passionals, petoneig i, naturalment, un suïcidi, per a que ningú digui que «La Sin Ventura» no és drama.

La pel·lícula, en general, està ben feta, excepte alguns detalls, com el de presentar a la gent del poble andalús enterament ximple; aquella bestiesa del miracle, potser a «El Caballero Audaz» li semblarà molt verossímil, però a nosaltres ens sembla una audàcia. De totes maneres, ja hem dit que la pel·lícula, en general, val la pena.

En Douglas ha fet la seva reaparició al «Pathé Cinema» amb «El signo del Zorro», que no cal comentar, perquè ja ho coneixia tothom.

Al «Coliseum» fan ara concurs de pel·lícules dolentes, començant per «Sergio Panine», que projectaven fins dijous passat, i que és de lo més complet que hem vist en categoria de llaunes.

«Los misterios de París» segueixen en el cartell del «Palace Cine»; al «Cataluña» i al «Kursaal» fan «Las dos huérfanas», d'en Griffit, que no hem vist encara, perquè ens fa venir mandra pensar que són quatre quilòmetres de pel·lícula.

Diuen que és cosa bonica. Ja en parlarem.

L'ALTRE

Xafarderies

*** Tallem de *La Gralla*, de Granollers, i d'un anunci d'uns polvos per a les gallines, aquesta ratlla:

«Les polles avancen l'hora de pendre.»

Vostès mateixos.

*** La «Colombina» ens parla, en una revista de modes, de les teles de novetat, i diu:

«Las telas de novedad son: la «tchinellaine», el «kashadrap», la «kashavella», la «kashadurette», la «kashangora», la «poplavella», la «poplavelline», la «drapella», la «drallaine», la «noussandlaine», el «tchinekasha», el «kashadou», el «pekine», el «ziblikosha», el «dejersat-chinellaine» y todos los tejidos del Sudán, la Indochina, el Africa ecuatorial, y, sobre todo, Marruecos. Así tenemos en gran boga la «marokellaine», la «majunga» y el «marokaias».

La de casa, volent llegir-ho, ha agafat migranya.

*** Del *Diario de Gerona*:

«En La Bisbal ha sido detenido Angel Turró Trull, por haber amenazado de muerte con una navaja de muebles, de 20 centímetros de longitud, a Rosa Costa Puignau, vecina de Montrás. La cuestión fué por resentimientos de familia.»

Aquesta navaja de mobles, ¿que ha figurat a l'Exposició?

*** El *Butlletí Oficial* de dies passats portava la següent citació:

«GARCIA PRIETO, Manuel; hijo de Manuel y de María, natural de la Isla de Cuba, de estado casado, profesión comercio, de 36 a 38 años...», etc.

—Ja comencem!, vàrem dir-nos. Però, ca! No era ell. Era un altre!

*** Els nois del Centre Excursionista «Rafel Casanova», ultra organitzar excursions, fan ballaruga. L'altre dia varen celebrar una ballada de sardanes, i al programa varen posar-hi aquesta *coletilla*:

«SARDANISTA! — No deixes d'acudir a n'aquesta audició on les notes de la Sardana et faràn viure unes hores agradoses i et diràn al cor el nostre lema, mes cal que perquè les audicions sovintegin, que cooperis a n'aquesta obra que la comissió Pro Foment de la Sardana del Centre Excursionista Rafel Casanova, s'ha amprès. Adquireix un ramell, que donzella somrienta t'hen restarà complaguda lluint-lo mentre punteja amb delit, roja de cara, esguard somniador...»

Potser que afueixissiu!

Correspondència

En Quimet del Dte. V : No es faci il·lusions. Tot lo més que podem fer en obsequi seu, és no fer-ho córrer. Però, publicar-ho? Ca!

Sis pagesos : Ho sento molt, però lo de vostès se'n va al cove de pet. No per res, no : per dolent.

X. X. : Potser un xisto, ben amanit, podrà aprofitar-se. I prou.

Sacarina : Miri : porqueries, no. Hi ha perill i no fa fi. *Roc Ric Ruc :* Home! A vostè ja el coneixíem. Què fan per lla dalt? Gràcies i amunt.

Sopetes d'all : Això de les satisfaccions particu'ars, posat en vers, perd molt. Creguin-ho.

Babilònic : Rebut, aprofitat i publicat. Com pot veure, també en sabem d'ésser lacònics.

Esbojarrada : Es un mascle. Tenim un nas que no ens enganya. Si hagués sigut femella, l'hi hauríem dit amb

més modals. Essent mascle, ens limitem a dir-li : arri, brut!

Xauxenc : Ja té gràcia, ja. Llàstima que no ho expliqui amb més *salero*. Mirarem d'engiponar-ho.

La colla del llanto : Dones, mirin : el llanto sobre el *difunto*, però no ens l'aboquin a casa.

Piri : Res. No hi ha res a fer.

San Dunga : Ai, Sènyor! I que n'és de mala *pata!* Per què no estudia l'esperanto? Sempre s'entretindria!

Manel S. : Política? Mau! Primer ens passarà un camió pel damunt.

R. R. R. : Apa, *buenas*. Que ens pren per xinos?

Mec : Vostè és més que mec. Vostè és una bicicleta (per allò de mec, mec, mec...). Però no té gràcia.

ORQUESTRA JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Taplneria, 35, 1.

TALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

MAISON MEUBLEE (Verdura)

Habitacions a 5 pts. Barbarà 27. Telèfon 3221 A. Barcelona.-Gran confort i saletes de banys - Telèfon privat Ascensor. - Continuament reformat a la moderna.

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los Medicamentos del doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc.*, del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos, etc.*, de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente

con los **CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE**. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—**5 PESSETAS CAJA.**
IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (aclarosis), *eczemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticártica, etc.*, enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE**, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huecos del pasado.—**VENTA, 5 PESSETAS FRASCO** :: :: ::
DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *causación mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **GRAJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE**. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—**VENTA, 5 PESSETAS FRASCO.**
AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Montcada, 21, Barcelona.—**VENTA:** *Farmacia Segalá*, Ramba de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Llegiu cada dijous **XUT!**

KABROL

Fa desaparèixer les cabres instantàniament i sense cap compromís.—Preu del frasc **Una pesseta.**—De venda en la Farmàcia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers)

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8. **SÍFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA.** Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

LA MUNDIAL

ARTICULOS RESERVADOS

Esparter, 6

SULFURETO CABALLERO Producto patentado contra la SARNÁ (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNÁ en 10 minuts. Desconfeu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 66, Barcelona, i Centros d'Espeficios :: :: :: :: ::

